

Παραινετική ἐγκύκλιος κατά τῶν ἀποκρυφιστικῶν κινήσεων ἐν Ἑλλάδι

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον λαόν

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά χάρις ὑμῖν εἶη παρὰ Θεοῦ Κυρίου Παντοκράτορος.

«Τό φῶς ἐλήλυθεν εἰς τόν κόσμον» (Ἰω. 3, 19). Ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Κύριος ἡμῶν, ἐπί εἴκοσιν αἰῶνας σκορπίζει τό πλούσιον καί θερμουργόν καί ζωογόνον φῶς Του ἐπί πάντα τούς ἀνθρώπους. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως «ἠγάπησαν μᾶλλον τό σκότος ἢ τό φῶς». Ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου παραμένει τρεπτή, ὡς καί πρό τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τόν κόσμον, καί τοῦτο σημαίνει ὅτι δύναται οὗτος νά ἀρνηθῆ τό φῶς καί νά προτιμήσῃ τό σκότος. Ὁ πρῶτος, ὅστις ἐτράπη πρὸς τό κακόν εἶναι ὁ διάβολος, γενόμενος οὕτω «ὁ πλανῶν τήν οἰκουμένην» (Ἀποκ. 12,8), «ὁ κοσμοκράτωρ τοῦ σκότους», κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον (Ἐφεσ. 6,12). Ὑπάρχει, λοιπόν, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία προκαλεῖ διά παντός τρόπον τήν προαίρεσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά καί αἱ μεθοδεύσεις τοῦ Σατανᾶ, εἰς τὰς ὁποίας συγκαταλέγονται καί πᾶσαι αἱ μορφαί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Εἰς τήν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἤδη ἀπό τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων, ὑπάρχουν καί τά δύο, δηλαδή ἡ ἀποστασία ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τήν κοινωνίαν ἀγάπης μετά τοῦ Δημιουργοῦ του. Ἐπομένως ἡ ἀποστασία δέν ὀφείλεται εἰς τήν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά εἰς τήν προαίρεσιν αὐτοῦ· εἶναι καρπός ἐλευθέρας ἐπιλογῆς. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἀπαντήσῃ ἐλευθέρως μέ τήν ἰδικήν του ἀγάπην εἰς τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τότε λαμβάνει τήν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ, γίνεται ἰδιοκτησία του καί δέν πλησιάζει αὐτόν πλέον ὁ Διάβολος. Ἐάν ὅμως αὐτονομηθῆ, τότε γίνεται «ἀπόδημος τῆς Αὐτοῦ χάριτος», δημιουργοῦνται ἐντός αὐτοῦ τρομακτικά ὑπαρξιακά κενά καί ὁ ἄνθρωπος γίνεται εὐάλωτος εἰς τὰς μεθοδίας τοῦ Διαβόλου. Διά τοῦτο καί εἰς τήν πλεκτάνην του ἐμπλέκονται κατά καιρούς καί παρασύρονται ὄχι μόνον ἄμαθεῖς, ἀλλά καί ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι λογίζονται ὡς κατέχοντες πᾶσαν τήν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου.

Ἡ Ἁγία Γραφή ποιεῖται διάκρισιν μεταξύ «τῆς σοφίας τῆς ἄνωθεν κατερχομένης» καί αὐτῆς τῆν ὅποιαν χαρακτηρίζει «ἐπίγειον, ψυχικὴν, δαιμονώδη» (Ἰακ. 3,15). Πρόκειται διὰ τῆν ἀνθρωπίνην ἐκείνην σοφίαν, διανοητικῆς τάξεως, ἢ ὅποια εἶναι κεχωρισμένη ἀπὸ τῆς ἀγάπης καί ἔχει αὐτονομηθῆ καὶ ἀπολυτοποιηθῆ.

Τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἀποδεικνύουν τὰς καταστροφικὰς συνεπειὰς αὐτῆς τῆς αὐτονομίσεως τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ τοῦ ἐκκοσμικευμένου πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας ἔλαβεν μεσσιανικὸν χαρακτήρα καὶ ἔγινεν εἶδος «θηρσκειᾶς». Ἡ συντριβὴ αὐτοῦ τοῦ εἰδώλου ὁδήγησε τοὺς πιστοὺς τους, μικροὺς καὶ μεγάλους, «σοφοὺς» καὶ ἐπιστήμονας, εἰς νέας ἀναζητήσεις, αἱ ὅποιαι ὅταν ἀπορρίπτουν ἐκ τῶν προτέρων τό φῶς, κινοῦνται ἀναγκαστικῶς εἰς τό σκότος, δηλαδή εἰς τόν χῶρον τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καὶ τῆς παραθηρσκειᾶς.

Ἡ χώρα μας ἐξελίσσειται, ὡς μὴ ὄφελε, εἰς μίαν τεραστίαν ἀποκρυφιστικὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τοῦτο, δυστυχῶς, συμβάλλουν καὶ τὰ μέσα ἐνημερώσεως. Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ μέρους πολλῶν ἀποκρυφιστῶν γίνεται ἡ ἀπαράδεκτος διάκρισις μεταξύ τῶν δῆθεν καλῶν καὶ τῶν κακῶν μορφῶν ἀποκρυφισμοῦ (π.χ. λευκή-μαύρη μαγεία κ.λ.π.).

Ἀσφαλῶς καὶ ἡ διάκρισις αὐτὴ ἀποτελεῖ μεθοδίαν τοῦ Διαβόλου. Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καταδικάζουν ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ ἀποκρυφισμοῦ: προλήψεις, δεισιδαιμονίας, πάσης φύσεως μαντείας, ἀστρολογίαν, μεντιουμισμὸν, «λευκὴν» καὶ «μαύρην» μαγείαν, νεοσατανισμὸν, ὡς καὶ πᾶσαν μορφὴν νεοπαγανισμοῦ, εἰς τόν ὅποιον ἐντάσσεται καὶ ἡ πυροβασία.

Τό Δευτερονόμιον καταδικάζει πᾶσαν μορφὴν μαντείας καὶ μαγείας καὶ χαρακτηρίζει αὐτάς «βδέλυγμα τῷ Θεῷ» (Δευτ. 18,12). Τόσον ἀποστρέφεται ὁ Θεός τῆν ἁμαρτίαν ταύτην, ὥστε ἐπιβάλλει θάνατον διὰ λιθοβολισμοῦ εἰς τοὺς μάγους (Λευιτ. 20, 27). Ὁ Απόστολος Παῦλος ἐχαρακτήρισε τόν Ἑλύμαν, τόν μάγον, ὡς «πλήρη παντός δόλου καὶ πάσης ραδιουργίας, υἱὸν διαβόλου καὶ ἐχθρόν πάσης δικαιοσύνης» (Πράξ 13,10). Ὁμοίως καὶ ἡ Ἑκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀφορίζει τοὺς ἐμμένοντας ἐν τῇ πλάνῃ ταύτῃ (Κανὼν 65ος). Καὶ τό τέλος αὐτῶν «ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ ἐν πυρὶ καὶ θείῳ» (Ἀποκ. 21, 8).

Ὁ πιστός, εἰς τόν ἀγῶνα αὐτοῦ ἐναντίον τῶν μεθοδεύσεων τοῦ Διαβόλου δέν μένει μόνος. «Ἐνδυναμοῦται, διὰ τοῦ Κυρίου καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ» (Ἐφεσ. 6, 10). Ἐπειδὴ ἔχει ἐνδυθῆ τῆν «πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ» δύναται νά ἀντισταθῆ νικηφόρος «πρὸς τὰς μεθοδίας τοῦ Διαβόλου». Ἡ πάλη τοῦ Χριστιανοῦ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου «οὐκ ἔστιν πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. 6,12).

Ὁ Διάβολος εἶναι «ἄνθρωποκτόνος» καί «ψεύστης καί πατήρ τοῦ ψεύδους» (Ἰω. 8, 44). Δέν παύει, λοιπόν, νά περιπατῆ «ὡς λέων ὠρούμενος ζητῶν τίνα καταπίῃ» (Α΄ Πετρ. 5, 8). Ἡ Σοφία Σειράχ προειδοποιεῖ: «Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ ἐτοίμασον τήν ψυχήν σου εἰς πειρασμόν» (Σοφ. Σειρ. 2, 1). Αὐτό ὁ Χριστιανός δέν πρέπει νά τό λησμονῆ. Τό δαιμονικόν στοιχείον εἶναι μία πραγματικότης καί ὁ πιστός καλεῖται νά μείνῃ ἄγρυπνος: «Νήψατε! Γρηγορήσατε!» λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ (Α΄ Πετρ. 5 ,7). Ὡς ἀναφέρεται εὐστόχως ὑπό νεωτέρου θεολόγου, «Ὁ Σατανᾶς χρησιμοποιεῖ πάντοτε τάς αἰσθήσεις μας καί προσπαθεῖ νά γεννήσῃ πάθη διά νά εισέλθῃ καί νά γίνῃ κυρίαρχος μέσα μας. Δι' αὐτόν τόν λόγον καλεῖται ὁ χριστιανός νά ἀντικρούσῃ τόν ἀντίδικον μέ τήν πλήρη ἐξάρτησιν καί ὑπαταγήν εἰς τόν Θεόν. Ἡ ζωή τῆς μετανοίας, τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς ἀσκήσεως ὀδηγεῖ τόν χριστιανόν εἰς τήν ἀπάρνησιν τοῦ ἰδικοῦ του θελήματος καί εἰς τήν υἰοθέτησιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Τόν ὀδηγεῖ εἰς τόν θάνατον τοῦ εἰσαυτοῦ του καί εἰς τήν ζωήν ἐν Χριστῷ. Ὅποιος θέλει νά ζήσῃ, αὐτός πρέπει νά ἀποθάνῃ, ἐκεῖνος ὁ ὅποιος θά χάσῃ τήν ζωήν του ἐξ αἰτίας μου αὐτός θά τήν εὔρῃ, λέγει χαρακτηριστικῶς ὁ Κύριος (Ματθ. 16, 25, 10, 39. Μάρκ. 8, 35. Λουκ. 9, 24, 17, 33. Ἰωάν. 12, 25). (Ἐφόδιον Ὁρθοδοξίας, σελ. 412).

Διό ἀδελφοί, «ὅσα ἐστίν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφυλῆ, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετή καί εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε· ἅ καί ἐμάθετε καί παρελάβετε καί ἠκούσατε καί εἶδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε· καί ὁ Θεός τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν (Φιλιπ. 4, 8-9).

†Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος, † Ὁ Σερβίων καί Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, † Ὁ Εἰβάης καί Περιθεωρίου ΑΝΤΩΝΙΟΣ, † Ὁ Κασσανδρείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ, † Ὁ Λήμνου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ, † Ὁ Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ, † Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, † Ὁ Πειραιῶς ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, † Ὁ Περιστερίου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, † Ὁ Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, † Ὁ Τρίκκης καί Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ, † Ὁ Ζακύνθου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ, † Ὁ Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Δαμασκηνός Καρπαθᾶκης